

POSTANOWIENIE

20 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 20 lutego 2025 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi A. K.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w Poznaniu
z 29 grudnia 2022 r., XV Ca 2053/22,
wydanego w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko T. spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,

**odrzuca skargę i zasądza od powódki na rzecz pozwanej
tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego skargą
1800,00 (tysiąc osiemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek
ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia
pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia
powódce odpisu postanowienia do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części (pkt 1), przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), uprawdopodobnienie

wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wnioski o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6).

W judykaturze przyjmuje się, że wszystkie wymogi skargi wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. muszą być spełnione, aby pismo strony mogło być uznane za skargę (zob. postanowienie SN z 13 listopada 2007 r., III CNP 78/07, nie publ.). Brak któregośkolwiek z elementów konstrukcyjnych skargi jest brakiem istotnym, nieusuwalnym w postępowaniu naprawczym i powoduje jej odrzucenie *a limine* (zob. np. postanowienie SN z 18 stycznia 2006 r., III CNP 26/05, nie publ.).

Przedstawiona skarga nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., a wada ta ma charakter nieusuwalny.

Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem wyroku niezgodnego z prawem (zob. m. in. postanowienia SN: z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 141; z 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ.; z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Skarżący powinien przy tym przedstawić dowody lub inne środki uwiarygodniające jego twierdzenie (zob. m.in. postanowienia SN: z 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, nie publ.; z 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biul. SN 2006, nr 6, s. 8).

Tak rozumianego obowiązku skarżąca nie spełniła. Wskazała, że szkoda przez nią poniesiona sprowadza się do niezasądzenia na jej rzecz odszkodowania odpowiadającego celowym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody, upatrując przyczynę oddalenia jej apelacji w wyniku nierozpoznania postanowienia oddalającego wnioski dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów przywrócenia pojazdu.

Należy podkreślić, że okoliczność, iż wydano orzeczenie niekorzystne dla strony, nieuwzględniające jej żądania lub zajętego w sprawie stanowiska, nie jest

równoznaczne z poniesieniem szkody w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. Nieuzyskanie przez stronę w postępowaniu sądowym oczekiwanej ochrony prawnej nie zawsze musi prowadzić do powstania uszczerbku majątkowego. Poniesienie takiego uszczerbku w związku z nieuwzględnieniem roszczenia strona powinna wykazać, czego skarżąca nie uczyniła (zob. np. postanowienia SN: z 29 czerwca 2016 r., IV CNP 2/16, nie publ.; z 5 grudnia 2016 r., I CNP 15/16 - nie publ.). Należy zwrócić również uwagę na to, że roszczenie powódki zostało zaspokojone w naturze; pojazd został w pełni naprawiony, zaś odmienne stanowisko skutkowałoby niedopuszczalną w postępowaniu o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia polemiką z okolicznościami faktycznymi, tj. dowodzeniem wysokości szkody z ubezpieczenia. Zgodnie zaś z art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c., podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Ze tych względów Sąd Najwyższy uznał, że skarga nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 424⁵ k.p.c. i orzekł jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

(A.T.)

[a.ł]